

Тукъ погазихме малко рѣката и се полюбувахме на бистрата ѝ вода. Вѣковна, урѣднѣла отъ стихийтъ гора, загражда като вѣнецъ Тжжа. Водата ѝ скача отъ камъкъ на камъкъ и пѣе хубава пѣсенъ, сякашъ тжжй, че се отдѣля отъ своя изворъ. Скрита въ тази глуха, но вълшебна самота, Тжжа отнесе надолу нашитѣ копнежи. Плачътъ ѝ се носи потайно въ гората и се вплита въ вѣтъра, що люлъѣ клонитѣ на джбравата.

Слънцето наклони. Време бѣше да се върнемъ. Къмъ 6 часа сл. обѣдъ ние дружно, при сжщото настроение, поехме пжтя, който водѣше отъ Тжжа обратно къмъ стружнитѣ. Неусѣтно преваляхме Русалийската пжтека и следъ два часа бѣхме при нашитѣ. Тѣ ни срещнаха съ видимо облекчение и ни поднесоха китки отъ планински цвѣтя. Колчо бѣше признатъ за най-голѣмъ туристъ и нему поднесоха най-хубава китка.

Следъ половина часъ почивка, коларътъ запрегна конетѣ. Отново пжтътъ за село Острецъ се оживи. И когато нощта слизаше отъ планината, за да замѣни хубавия лѣтенъ день, ние се прибрахме по домоветѣ си, кждето заживѣхме съ спомена за хубавата Мара-Гидикъ и съ надеждата да дочакаме нови дни, въ които ще възкресимъ хубавитѣ минути, преживѣни на върха.

